

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

Aralık 2017 YIL 1 SAYI 12

Uzak Diyarlarda Diyorlar - **A. Cemal Gürsoy**

Gönül Kışı - **Cüneyt Gültakın**

Bir Başkasında Hapsedilmiş İhtişamı Sezmek - **Eda Eraydın**

Ne Sanmıştık? - **Berna Kamacı**

Negatif Hazların “Semeni” - **A. Onur Sevinç**

Serçe ile Kartal - **Hande Ersoy**

Tevhid - **Feridüddin Attar**

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ

DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Cüneyt GÜLTAKIN

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

A. Onur SEVİNÇ

Cüneyt GÜLTAKIN

Berna KAMACI

Hande ERSOY

Nahid GÜREL

Aralık 2017

Sayı: 12

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği

Asmalı Mescit Mah. Asmalı Mescit Cd. No : 19/3

Tel : +90 (212) 245 22 26

e-mail: info@yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuur.com

www.ahmetcemalgursoy.com

Yüksek Şuur'da yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır. Görseller pinterest.com'dan alınmıştır.

İÇİNDEKİLER

3

Bir Aralık Bir Merhaba

Yüksek Şuur

4

Değer Farklarını Denge ile Yönetmek

A. Cemal Gürsoy

5

İlahi Nizam ve Kainat'ta İlk Kıyası

Muhasebe

YŞBD

6

Gönül Kışı

Cüneyt Gültakin

8

Bir Başkasında Hapsedilmiş İhtişamı

Sezmek

Eda Eraydın

10

Ne Sanmıştık?

Berna Kamacı

11

Negatif Hazların Semeni

A. Onur Sevinç

12

Serçe İle Kartal

Hande Ersoy

14

Tevhid

Feridüddin Attar

Bir Aralık Bir Merhaba

Yüksek Şuur

Baharı bırakabilir misiniz, ilkbahar gibi sonbaharı da? Kırmızıyı, yeşili, turuncuyu, kahverengiyi... Yerin gelen gri, beyaz sizi doyurur mu? Yeryüzünün bu dörtlü mevsim döngüsü kendi renkleriyle, güzellikleriyle geliyor. Kimine huzur getiriyor, kimine sınav...

Aralıkla gelen sınav sizi beden üzerinde düşündürüyor.

Dış koşullarla gelen barınma, ısınma, hastalıklar bir yana her şeyin el ayak çekmesi, ıssızlaşma bir yalnızlık duygusu da getiriyor. Bedensel ve duygusal değişimler benlikleri harekete geçiriyor. Sonbaharın hüznü yavaşça karamsarlığa dönüşüyor.

Olumsuz benlikler, acıdan beslenenler aralık ayıyla gelen güzellikleri kaçırıyor. Kuş dilini unutup bir türlü beden hakkı olan ışığı veremiyorlar. Ayaklarını başkasına giderken kullanabilen insan neden kendisine bir adım atamıyor.

Aralıkla yoklaya yoklaya gelen kış enerjisi hangi zekayı konuşuyor? Kış bize bütün nitelikleriyle sesleniyor.

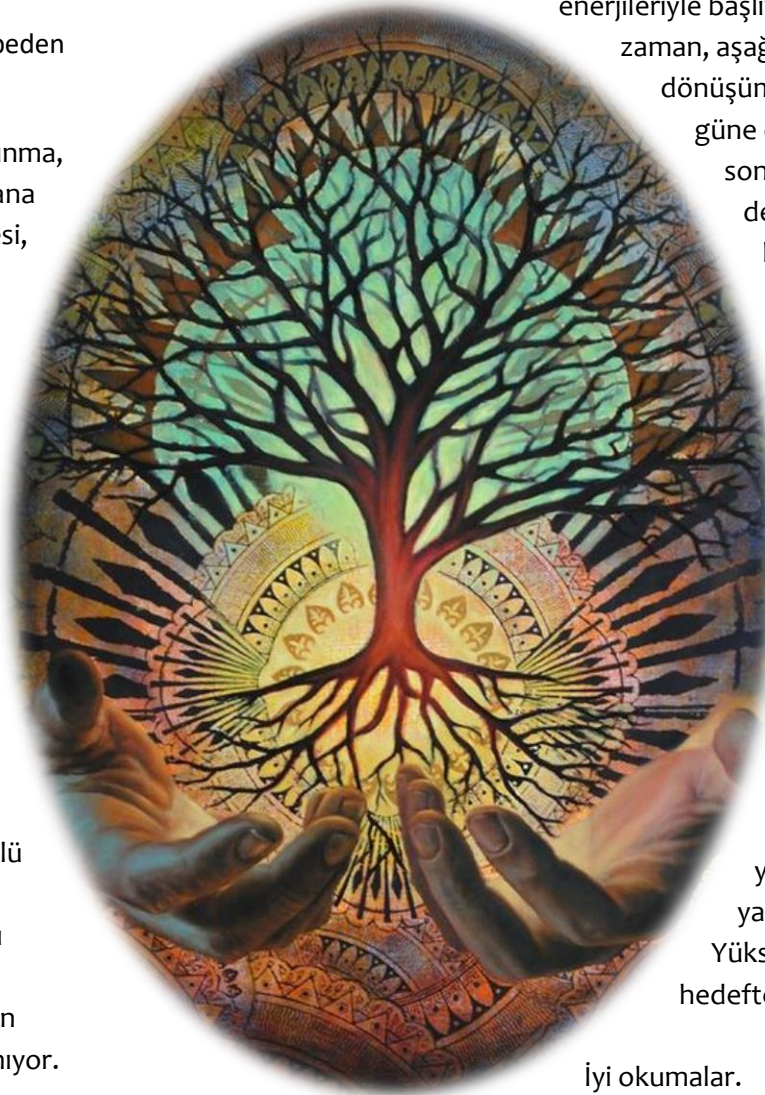
Sonbaharla toprağa düşenler yenilere yer açmak, yenilere izin vermek için kendilerini veriyorlar. Kış büyük bir dürüstlük, feda

enerjileriyle başlıyor. Toprak ve zaman, aşağıda ve yukarıda

dönüşüm için çalışıyor. Bu güne dek birikenler, yaz ve sonbahar içinde değişenler, şekerini ve balını verenler, hediyesini ve meyvesini ortaya koyanlar uzun bir dinlenmeye ve muhasebeye çekiliyor.

Yeryüzünün baharını bırakıp insanoğlunun insan-ı kamil de denen baharına doğru atalım, sonbahara yüklerimizi, kara koyu yanlarımızı verelim. Yüksek bir bahar hedefte...

İyi okumalar.

Uzak Diyarlarda Diyorlar

Ahmet Cemal Gürsoy

Kendimizi keşfetmenin, kendimize yaklaşmanın birçok usta tarafından tarif edilmiş, yaşanmış örnekleri var... Her şey uzak diyarlarda derken o Kaf Dağı'na yaklaşamayız diyor Simurg kuşları...

Yaaa... Neden?

Basit ve sade bir reçete, hap yok mu? Ya da kısa sürede inisiye olacak eğitim icat olmadı mı? Mesela iki, üç hafta katılayım ben spiral döngülere, öz'e merhaba deyip, çekip alayım sözleşmemi, ince boyutlara yelken açayım. Sabah ayrı melankoli, öğlen depresif durumlar, gece açınca perdeleri bir hüzün, hasret olan, gideyim artık buralardan diyen benliklere yeni bir söz yok mudur söylenecek? Yoruldum,

Kendime acımdan, çaresizlikten kartal pençesi çıkartacak gücü arıyorum...

Uzak diyarlarda hepsi mümkünmüş, başarısız olsan da yeni imkanlar tanıyormuş o mekanların sahipleri.

Evet açıkça biz ne arıyoruz? Görülecek bir pano mu, hiyeroglif yazısı bir tomar mı, kristal kafatasından aşağı düşen bir anahtar mı? Neye ihtiyacımız var ,söyleyin?

*Sadece bir "Dur" fikrine.... Ne yapıyorsan DUR... NEFES AL...
Olmaya çalıştığın şeye hiç yakınlık duyuyor musun?*

Bu kavrayış, sana kıyas yaptırıyor mu, geceyi gündüzü ve diğer maddesel durumların etkinliklerini?

"Kalkıp doğrudan idrak edeceğim nefesimi..." İşte sana dönüşeceğin hallerin ilk replikleri gelmeye başlamış bile.

"Sadece DNA ve atalarımın takip ettiği döngü değilim." Bir cevap da beyazlıklardan geliyor.

Sade ve basit Dur'ların çoğalsın. Bunlardan evet, hayır hızını artıracak bir algı yaratıver. Öksürüver krizler düzene girsın, istek ve çaba yasasından en yükseğe tırman, kendi peşinden takip et başkalarını... Çevrende hazır olanlara bakarken, en kıymetli neyin varsa verebilecek liste yapmadan en uygununu bilerek seçerek ver... Bırak, terk etmede en zorlandıklarını başta,

övgü gelir diye beklemeden...

Varlığınla onur kat ortamlara, değişsin kaderler.

Beklenen an ol, bilerek kendini. Bir başkasının yanıtı ol, hayatının işareti ile okusunlar seni. Arşivlerden çıkarıp kullansınlar, sonra onu da terk et. Yolu yolcular yaratıyor... Sadece nefesle değişiyor, aydınlanıp renkleniyor tüm parçaların. Süvarilerin flamalarında getiriliyorsun kalabalık meydanlara...

Fark ettiğin sadece kocaman rüzgar an önce alınmış... Yükselmiş üstatlardan bize kalan...

Şimdi yeni bir takvim yılına girmişiz tüm nefes alanlarımız ile...

Işığın yolculuğu diyorlar, uzak diyarları yakın eden bir an'ın içine sığan...

Işıkla daha yakın,

İlk kıyasî muhasebe

İlk kıyasî muhasebe; 'şuur'un gün boyunca ya da uyanıkken karşılaşılmış olduğu 'olaylar'ın, yani uyanıkken karşılaşılan olayların, kendilerinden sonuçlar çıkarılmak üzere, 'vicdan' muvacehesinde (karşısında, önünde, huzurunda), şuurdışındaki kıyas bilgileriyle karşılaştırılmaları (kıyaslanmaları) suretiyle ya da diğer deyişle kaba 'kıyas bilgisi' süzgecinden geçirilmeleri suretiyle yapılan muhasebesidir. Bu işlemle edinilen sonuçlar ya da "sonuç-bilgi"ler denilebilecek bilgiler (bilgilere ait izlenimler), ölüm anına dek şuurun bir bilgi deposu olan 'şuurdışı'nda birikirler.

Olaylar

Öz bilginin artmasına yardım eden müdahaleler, vicdan muvacehesinde (karşısında, önünde), çeşitli madde kombinezonlarının sayısız hâl ve durumlarından, yani bir sürü olaydan istifade ederek hedeflerine ulaşırlar. Şuurda cereyan eden bu olaylar, yani insanın günlük hayat sırasında karşılaştığı olaylar, şuurdışındaki nispeten kaba maddi izlenimlerle ilk kıyasî muhasebeleri yapıldıktan sonra şuurdışına itilirler. Kaba kıyas bilgisi süzgecinden geçerek şuurdan şuurdışına itilen bu olaylar, yani olayların sonuç-bilgileri, öz varlığın (Öz varlık) emri altında bulunmakla beraber, henüz onun öz malı olmamışlardır, öz bilgi hâline girmemişlerdir ve insanın o dünya hayatı süresince orada, şuurdışında bulunurlar.

Özetle, idrak edilsin veya edilmesin, şuurun karşılaştığı olduğu olaylar, şuurdışındaki kıyas bilgileriyle sonuçlandırılırlar ve bu sonuçlar şuurdışında kalırlar. Bunlar orada, henüz 'büyük kıyasî muhasebe'den geçmedikleri için varlığın henüz 'öz bilgiler'i hâline girmemişlerdir, dolayısıyla şuuraltına ait değildirler. Bununla birlikte bu bilgiler varlığın hâkimiyeti altındadırlar ve icap ettikçe şuur sahasına çıkarılabilirler. Yani şuur, icap ettiği zaman – şuuraltına inmeden– gereken malzemeleri şuurdışından alıp kullanabilir.

İlk kıyasî muhasebe için uykunun gerekli oluşu

'Uyku'nun bu işleme yararı ve gereği şöyle açıklanabilir: Uyku hâlinde bazı 'beyin merkezleri'nin ve şuurun dış âlemle olan ilişkileri kesilir; şuur ifade eden merkez (Şuur merkezi) de dahil olmak üzere, bu merkezler, şuurdışına bağlanır. Artık bu merkezler dünya ile değil, 'şuur-ötesi' ile alakalıdırlar. Buna, 'merkezlerin kendi içine dönmesi' denir. Dış âleme, dünyaya karşı hareketsiz ve pasif olmalarına karşın, şuur-ötesine karşı hareketli ve aktif duruma geçerler. Uyku esnasında çevreye karşı hareketsiz ve pasif hâlde görünen bu merkezler aslında içeride önemli işler başarmaktadırlar. Fakat bunların faaliyetleri dışa değil, içe dönmüştür ve bütün meşguliyetleri de günlük olayları şuurdışına devretmek işleminden ibarettir. Şuur ve ilgili merkezler dış âlemin bağlarından uzak bulunduklarından, içerideki işlemleri rahatlıkla yaparlar.

Bir ağacın dinlenmesi ve muhasebesi nedir, neler anlatır bu durum bize? Bir ağaç yaprak dökerek değişimi başlatıyor, bir hayvan yavrusunu büyütür. Yapraklarını döküyor soğuk havaya dayanamayan yanlarını vermesini bilerek kabuğunun altına çekiliyor. Onun hiçbir yaprağı kışla baş edemez. Bir hayvan yavrusunu büyütüyor, kışın bir nefes daha yuvasını ısıtacak, sürü çağalınca avlanması da kolaylaşacak.

Ağaç da hayvan da kışa hazır, bir tek insan hiçbir yere uymuyor. Hurma ağacı büyüüp hurmasını veriyor, hayvan çevreye uyup doğanın bir parçası olmayı başarıyor. İnsan da aklını ortaya koyup doğayı dönüştürüp yeni bir yöntemle kendisini var ediyor. Bitkileri ve hayvanları yakıyor, yiyor, eşya yapıyor. İnsanın doğaya uymayan bir yanı var ve doğayı yok ediyor. İnsanın bitki ve hayvan olmayan yanları doğayla çelişiyor.

İnsanın bitki ve hayvan olmayan yanları ne işe yarıyor, doğayla çelişiyorsa nereye uyumlu?

Belki şaşıracaksınız ama yanıt insanın doğayla uyumlu yanında gizli. Öncelikle insanın gezegenle uyumlu olmadığını görüyoruz. Uyumsuzluğu yaratan olumsuzluklar gerçekte bu dünyadan olan yanımızdır. Dünyasal yanımızın şuur denen ışıkla, yüksek titreşimli enerjiyle ne yapacağını bilmemesi acıklı bir durum yaratır.

Uyum bütünden, yüksek bir şuurdan gelir.

Bitki ve hayvanın yüksek şuura engel olacak bir ara şuur birikimi olmaması onları bütünlü uyumlu kılar. Bu nedenle onlar belli bir aralıktaki deneyimlere ulaşamaz. İnsan doğanın ötesinde bitki ve hayvandan ileri bir şuur düzeyindedir ve ara şuur da yaşanması gereken, kendine özgü deneyimler içeren bir dönemdir. İnsanın yükseltilmesi gereken bu ara şuuruna yeni bir alan açmak için vardır. Yarı idrakli insan, kendini bilmedikçe içinde hapsediği aralıktan kurtulamaz, kendisini bekleyen yeni varlıksal alana ulaşamaz.

İnsan tanrısal olana uyumlanabilme özelliği olan tek varlıktır. İnsan anne karnındaki bitki yaşamından sonra doğarak hayvani nefse adım atar ve bu aşamadan sonra birlikte getirdiği kimi özellikleriyle de tanrısal olana yaklaşır. Tıpkı bedeninde taşıdığı bitkisel ve hayvansal nitelikler gibi ruhunda da benzerlerini taşır. Önceki süreçlerde edindiği yüklerden kurtulup tanrısal özüne doğru bir ruhsal varlığa dönüşme çabası içine girebilir. Ruhsal varlığının gelişmişliği fiziksel varlığına da yansır. O başka insanları kolayca fark edersiniz.

O insanlar yasalarla akış içindedir, yeryüzündeki materyalist kafalar için çok yüksek bir fiziğin yasalarıdır bunlar.

Uzun ama uzun yol olan bilimin karşısında uzun
ama kısa yol olan ezoterizmin yasaları içten,
bilinçten giden bir yoldur. Ezoterik bakışla kulağı
kısa yoldan gösterenler arasında Hermes,
Orfeus, Pisagor, Platon olmuş, onların doğayı
büküşleri yarım insan uygarlığına unutulmaz
dokunuşlar, parçalar eklemiş. Onlar ruhlarının
kışına yenilmemişler,
yeryüzünden aldıklarına
göğün krallığıyla geleni
eklemeyi bilmişler. Onlar
bugünün mucizeleri sayılan
Mars'ın soğuk ve oksijensiz
yüzeyine bir gemiyle inip bir
yaşam fanusu kurabilmeyi
bilincin yavanlığı sayarlardı,
onlar için en gerçek serüven
ve gerçek mucize
yeryüzündeki sayısız engel ve
çeldiriciyi aşıp görünmeyeni
fethetmekti. Tanrısal olanın
fiziğinde, bir üst basamakta
uyum içinde akmak onlar için
en büyük varoluşsal tattı.

Ruhun kışı dönüşmek için bir
fırsattır. Gönül kışını geçirince
hangi bahara doğacağınızı bir
bilseniz?

Bir Başkasında Hapsedilen İhtişamı

Sezmek

Eda Eraydın

Siz hiç kendinizden gitmek istediniz mi? Ben istedim, hem de çok uzun zaman boyunca. Bir insan sahip olduğu ayaklarla her yerden gidebiliyor da bir kendisinden gidemiyor.

Herkes hayatının uzun bir döneminde kendisinden gitmek ister, bazılarımız ise bir ömür boyunca bunun uğraşını verir. Bu durumun bir sonucu olarak etrafımızdaki insanların kalp kırıklıklarına sebep oluruz ve onlar da aynı şekilde bizlerin. Bu kendimizle olan savaşa ise değersizlik inancı diyoruz.

Bir nevi gölgelerle savaş ama bu sefer farklı anlamda gölgeler;

olmayan hayaletlerle, boşlukla, havaya savrulan kılıç darbeleri ile, hiçliğe yöneltilen öfkeyle... Orada kimse yok oysaki yine senden başka. İşte bu gerçeği görebilmek için uzun bir süre geçirdim, boşluğa savrulan kılıç darbeleriyle dolu, hıncımı, öfkemi yönelttiğim diğerleri sayesinde rahatladığımı zannederek halbuki hep yaraladığım, incittiğim, aldattığım yine kendimdi. İçimdeki hapisanede elleri ve ayakları zincirli, zalim bir diktatörlükte hapsedilmiş bir şekilde acı çeken zavallı kendim, bir düşünün insanın kendi kendine işkence

etmesi ne kadar acıklı bir sahnedir. Üstelik olduğunu zannettiği ama gerçekte olmayan düşmanları tarafından ve buna gerçekten kesin bir şekilde inandığınızı düşünün işte hayatımızdaki başlıca ve en büyük illüzyon bu değil de nedir?

Sonra bir gün bir şeyler değişti.

Ben kendimin, hapishanede elleri ayakları zincirli, yüzü gözü morluk içinde acısını hissettim ve gördüm. Nasıl mı? Yine varolmayan düşmanlara karşı kılıcımı savururken, çok acı çekmişken, çekiyorken, kalbim kırılmış harap ve bitap bir haldeyken.

Kalp kırıklığı boş, anlamsız ve sanıldığının aksine zararlı bir şey değildir evet üzücüdür başetmesi zordur çaba ister ama geçmişin özü sözü bir varlıklarından biri çıkıp da “Ne varsa harap ve bitap bir kalpte vardır” (Rumi)dediğinde ya da

bir başkası “Derinlik, acısı ile yüzleşebilenlerin tekelindedir.” (Cioran) dediğinde kısacası bütün yol bilirler ve yol gitmişler ısrarla “Kalbini Aç” diye feryat ederken boşuna konuşmuyorlar. Kalpteki yıkıntıların arasından ışığın sızması da ancak bu şekilde olabiliyor çünkü mekanizmamız bu şekilde çalışıyor, kırılarak şifalanıyorsun.

İşte ben de bu harap ve bitap hallerin birindeyken kalbimi kırmış olan kişiye karşı neden bu kadar öfkeli olduğumu düşünmeye başladım. Bunun üzerine düşünmeyi saçma bulabilirsiniz ama uzun zamandır bu kadar çok öfkelenmediğim ve kırılmadığım için bir insanın nasıl bu denli üzülebileceği üzerine düşünmek isteği uyandı içimde. **Ve üzüldüğüm şeyin aslında kendi kalp kırıklığım olmadığını anladım.**

Karşımdaki kişinin içindeki sevgi ve bunu ifade etme potansiyelinin bir şekilde farkındaydım, derinlikli bir iletişim kurduğunuz insanları onların kendilerini tanıyabileceğinden çok daha fazla tanımanız mümkündür. Aslında kendi içimde bildiğim ve tanıdığım şekliyle ve potansiyeliyle dışarıda fiziksel boyuttaki aynı kişinin yaptıkları ve söylediklerinin birbirine uymamasıydı ben acıtan.

Bu söylediklerim siz okurken kısa bir anve zaman aralığında gerçekleşmiş gibi gelse de aslında bu farkındalık çok daha uzun bir süre sorgulama gerektirdi. **Öncelikle bir başkasının hapishanesini, ancak kendi hapishanenize şahit olduktan sonra görebilirsiniz.**

Bu keşif ise yalnızca içinizdeki değerli ve ihtişamlı aynı zamanda da devamlı hırpalanan parçayı keşfetmekle yapılabilir. Yani kendinin değerinin olduğu şekliyle farkına vararak. Bunun için, bunu gerçekleştirmek için ise yalnızca “iyi” kadın “iyi” erkek yani “iyi” insan olmak yetmez çünkü bu sefer işte tam da burada karşınızda gerçekten bir düşman vardır ve bu farkındalıktan önceki zamanların aksine o kırgın ve bezgin aydınlık tarafınız değil zeki ve çevik karanlık tarafınızdır bütün ihtişamıyla korkutucu bir ejderha ve bu sizin ejderhanız. İşte o zaman şartların gerektirdiği gibi davranmak gerekir ölmesi gerekenler ölecek, ortalığı biraz kan götürecek ama sonunda kahramanımız kendinin farkına varacak ve kutsal adaleti sağlayabilecektir.

Çünkü gerçek sınırlarınızın farkına ancak “iyi” biri olma çabasını bıraktığınızda varabilirsiniz ve gerçek SEN’e ancak böyle ulaşabilirsiniz. Sonrasında ise asıl konuya geliriz başkasının içindeki hapsedilmiş ihtişamların farkındalığı. Herkesin içinde hemen hemen aynı savaş sürmekte işte bu farkındalık size birçok yeni bakış açısı kazandırır. O sözde “iyi” insan olma isteği yerini sınırları belirlemeyi bilen, kararlı, kendini daha çok tanıyan ve zaaflarının, eksiklerinin, ihtiyaçlarının daha çok farkında olan Öz’e daha yakın bir SEN ‘e bırakır. Ve sen bu bakışla karşıdakine baktığında onun içindeki

aynı hapsedilmiş parçayı görebilirsin ama onun adına üzölmek yerine artık onun da bu parçayı farketmesi için onu cesaretlendirebilecek olasılıklarla gerçekleştirebilecek karşılaşmaları dilerdin. Çünkü sen onda çiçek açmışsındır belki ama bir şekilde herkes aynı anda yani eş zamanlılıkla değil de kimi de başka yerde başka zamanda çiçek açacağı zamanı beklemektedir. Herkesin içindeki ihtişamın ve ışığın hatırına zaman ve mekandaki eş zamansızlıklara üzülmeyi bırakıp diğerinin yoluna saygı duyarak devam etme zamanlarımız artık gelmiş olmalı bu aynı zamandaseni Öz’e yaklaştıracak bütün diğer potansiyelleri kendine çekmektir.

Artık ihtişam ve ışıkla....

Ne San-mıştık?

Ber-na Kamacı

"Hayatı bir güzel yemek gibi tadını çıkararak yesem ve bitse, çabucak kurtulsam buradan, dünyasal sıkıntılardan ve bu bedenden..." dedi.

*Bir zamanlar mutluydum buradan önce
Bir zamanlar özgürdüm çok önce
Forma girmeden önce
Ses, dile gelmeden önce...*

Ah vah etmekle geçmezdi hayat. Baktı etrafına; gününü gün etmeye çalışanlara, mutluluğu nedene bağlayanlara, kendine yalan söyleyip vicdanını susturanlara... Bu da değildi aradığı. Böylesi de mutlu etmemişti onu. Denemişti lezzetleri, pulları, payetleri.

Biri söze girdi derinden,
vicdan dedikleri yerden.
"Gömülü olsam da varım
ben..". dedi.

*Cancağzım aldığın nefesi
harcama boşa
O nefeste ne işler ne oluşlar
varNe ustalar ne yol
gösterenler var
Hayatta olmak büyük hediye
Hakkını verelim her nefeste*

Ve devam etti; her şeye rağmen pişman değilim... bedenini hakkı ışıktır... Daha azına razı olmayacaktır. Bu zamana kadar öğrenilmiş kişilikle yaşadın ya özgür olamadın, işte ondandır mutluluğa hasretin. Ne yaparsan yap, ne dilersen dile ve her şeye sahip olsan da asla yetmeyecek ışığın karşısında. Ve sana sunulanın aksine, özünden gelen sesle yaşamaktır kurtuluşun.... Bedenin ile kişiliğin aynı şey değildir. Zihninde oluşan izlenimler denizi, zannetmelerinle dolu, kendinle ve her şeyle ilgili yargıların var. Attığın her adımda yaşıyor, doğru sandığın yolu çiziyorlar. İyi ve neşeli yargılarınla, kötü ve yıkıcı olanlar arasında fark yok aslında. İkisi de eksik kalıyor bütünü yanında. Olduğu gibi göremediğin, eksik gözlemediğin içindir acın...

Ötekini içine alamadığında, bildiğin halde yapmaya direndiğinde ışığa uzak kalırsın. Bedenini de mahrum

edersin ışıktan. Hor görüp, hor kullanırsın. Dur dersin isteklerine nereden geldiğini sormadan. Fazla besleme beni der, o yiyeceği gönderme, hastalığının sebebini fısıldar, dinlemezsin. Kendi fikirlerin vardır çoktan ölmüş ama bırakmadığın. Asıl onlardır dur demen gereken.

Hayat bedenini bilgeliğini anlatır, çoğu zaman sıkıntıyla ama güzelce güzelce. Sonra bir bakmışın ki beden bir liyakatmış insana, inceliğin temsilcisi. Kim olduğunu hatırlasın diye... Kaynağında görünmeyen görünür olsun diye... Denizin içindeki her bir damla ayrıdır birbirinden. Ama denizden ayrılmadan bilemeyecek ya kendini, damla olduğunu, denizin damlalarından oluştuğunu. Önce ayrılmalı denizden ve yağmur olup düşmeli, akmalı nehirlerle, yolculuğunu anlamalı ve anlatmanın yollarını bulmalı denize karışırken... "Çokluktaki birliğim ben..." dedi.

*"Bir varmış bir yokmuş", kelimelerin
tam anlamında
Parçalar dağılmışlar evrene,
Tekrar buluşmak niyetinde
Her birinde birer hedef, her birinde
bire emanetGüneş'ten buraya
yolculuk bu, kolay değil geri
dönmekİllüzyonun içine girmek,
zamanın çatısında kendini
kaybetmek gerek
Ve illa ki düşeceksin defalarca
defalarcaAma tüm izlenimler iyiliğe
gider ya her şeye rağmen yoldayım
demek*

Kendin için değil elbet
Kendin için yaptığın her şey kendine ihanet
Çünkü baştan söz verdin bir kere ve dahası
gönül verdin birliğeİşini bitirmeden öğretmenin
gitmene izin vermeyecek

Sen de gitmek istemezsin aslında
Ama hatırlamıyorsun ya şimdi
Ayrıyım sanıyorsun, attılar beni derinlerin en derinine
Denize ulaşmaya çalışıyorsun ya
Seni seviyorum; hatırla
Hep yanıdaydım; hatırla
Damla denizi içinde taşır; hatırla
Merhametindeyim; hatırla
Verdiğin eldeyim; hatırla
Kalbindeki sevgiyi hatırla
(Yaşamdaki Hedefim Ne? sorusuna cevaben...)

Negatif Hazların “Semeni”

Avni O. Sevinç

İki kilo un bizim neyimize yetecek ki? Zaten haftada bir ekmek yapıyoruz. Eskiden hormonlarımız ve ekmek üzerindeki bilgeliğimiz böyle değildi.

İhtişam'ın Kitabı güven taşıyan birimlerce ayağımıza kadar gelince, şunu da anladık ekmekle ilgili; O'nun adı da kutsal kılınmış üzerinde. Gariptir, mayalı ve mayasız olarak da ayrılmış bunlar.

Darbeler sonrası popüler gençliğin ekmeği olan, cinsel haz ve bunun saklanmış gölgeleri tam bir baş belası. Çünkü adam, daha küçüklükten beri kadınlar tarafından “us-lu” yetiştirilmiş. Sonra baba ocağından gitmiş, kahramanın yolcuğu arketipiyle barlara girmiş ,kavgaya karışmış, ucuz şarap midesine dokunmuş, şansa da karşı komşusunu kendisi gibi seven “Avicenna” çıkmış. Yunanların üzüm yemesi ve birlikte açık alanda tuvalet yapmalarından mıdır bilinmez bizim kahraman şifasını bulmuş.

Uslu çocukların, us dışı bir inanca gelmeleri ne kadar zor olduysa bizim kahramanda da zor olmuş bu durum. Adam, mantık duvarları örüp kendini iyi hissetmiş, zihininin onu pış pışlamasına izin vermiş. Belki de içindeki Viking savaşçısının ters tatbikatını yapan kurnaz bir çalışkandır. Kimdir nedir bilinmez (?)

Tüm bu yarım ekmek arası duygularla açlığımızı bastırmaya çalıştığımız an'ın ihtiyacı nedir dostlar? Neden hala negatiften haz alıyoruz ... Çıyak çıyak bağırır varlık o alana girdiğinde.

Bunu yapma der, buna gerek yok, sen şunları yapıyorsun hem senin o kavramdaki şey sayılmaz ki der. Olayların arka açıklarına bakar, o kural ya da yapılacak şey de açıkça belirtilmemişse gider onu yapar sonrasında da bunu çaktırmadan devam eder. Varlıkta devam etmesini ister, çünkü bundan haz alıyordur. Buna devam ettikçe olay gölgede kalmaya devam eder. Çünkü olayı kendine saklamıştır. Bu kendine saklama konusu dürüstlüğü perdeler. Bu perde o an'ın ihtiyacı olan duyguları çıkarmanızı engeller çünkü beden şuurunda gizlediğiniz bir şeyler vardır.

Beden bunu bilir, ne kadar dürüst olduğunuzu bilir, siz onun bilgeliğini bastırdıkça yaşadığınız ikilik ve tam olmama hali her şeye yansır. Sonunda olanda bu zaten. Sizden kalktıp karşı tarafa giden tesirde bu hissediliyor zaten.

Yapacağımız şey de tam burada başlıyor işte. Bir taraf soldan çekecek bir taraf sağdan çekecek ki kişi o an özgür seçime gelsin. Yoksa çaba ve cehit nerede kullanacak? An'nın içindeki vicdani unsuru nasıl göreceksin ...

Kişi kendi vicdanını da geliştiremiyor ya. İNK'da

bununla ilgili çok çarpıcı bir örnek var. Taşı kırbaçlayan adamla çocuğu kırbaçlayan adamın arasındaki vicdan farkı.Yola girmek, yolu bulmak kişinin yapacağı bir şey değil demiş bilgiler. Rab, sana yolu verir, Hocayı verir, kaynakları verir ve sonra her şey senin o andaki özgür iradene kalır. Negatif hazlar mı yoksa vicdani taraf mı ? Bunun üzerine gidecek misin yoksa bunu yaşamaya devam mı edeceksin?

Varlıksal ihtiyacımıza giden yolda, yolu yolculuklardan öğrenenlere ...

Serçe ile Kartal

Hande Ersoy

Güzel sesli minik serçe, henüz sesinin güzel olduğundan habersizmiş. Onu yetiştiren kargalar gibi sesinin bet olduğunu sanırmış. İşin komiği gerçekten de ses çıkardığında karga gibi çıkarmış sesi ve ve serçe için çok normalmiş.

Bir gün çayırdı dolaşırken, dalında çok kırmızı bir elma görmüş. Elma o kadar kırmızı ve o kadar parlakmış ki herhangi bir hayvanın dikkatini çekmemesi olanaksızmış. Serçecik bu kırmızı ışıklar saçan elmaya doğru yanaşırken, hızla ona doğru uçan bir şey daha fark etmiş. İlk önce bunun ne olduğunu anlayamamış, hatta biraz geri çekilmiş. Koca kartal, parlak elmaya doğru iyice yaklaşınca, elma dalından kopup yere düşüvermiş. Yere çarpmasıyla ikiye de bölünmesin mi? Kartal ve serçe olanlara şaşkınlıkla bakarken, elmanın içinden bir peri çıkagelmiş. Bu kıpkırmızı capcanlı, ışıklı elmanın bir yarısını serçeye, diğer yarısını da kartala vermiş.

Böylece serçe ve kartal, dünyada eşi benzeri olmayan bu sihirli elmanın birer yarısına sahip olmakla kalmamış, ancak bir araya geldiklerinde tamamlanan bir de değişik ışığa tanık olmuşlar. Göklerin hakimi kartal meseleyi pek de ciddiye almamış, ne de olsa elma elmaymış. Hem koca kartal, gökyüzünde uçarken o kadar çok parlak şey görmüş ki bu güne kadar bu da onlardan biridir deyivermiş. Minik serçe ise bu sihir karşısında adeta büyülenmiş. Elmanın içinden çıkan ışığa sevdalanmış ama elindeki yarım elma tek başına bu ışığı çıkarmaktan acizmiş.

Elmanın içindeki periye seslenmiş pek çok kez ama hiç yanıt alamamış. Serçe düşmüş yollara, koca kartalı bulursam, elmanın yarısını yerine koyarsam o parlak ışığı tekrar görebilirim diye düşünmüş. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş; dağlar, tepeler, ovalar aşmış sonunda kartalın yuvasına varmış. Elmanın yarısını uzatmış. Kartal mini minnacık serçeye şaşkınlıkla bakakalmış. Üflese düşüp gidecek. Gel yanımda dinlen dese ezilecek. Ne diyeceğini bilememiş. Yine de serçeyi üzmemek istememiş ve ona güzel sesiyle kendisi için şarkı söyleyebileceğini söylemiş. Serçe büyük bir sevinçle başlamış bildiği şarkıları söylemeye.

Koca kartal duyduğu bu berbat ses karşısında şaşkına dönmüş. Değil beklediği güzel ses, hayal bile edemeyeceği bu bet ses karşısında adeta sendelemiş. Tam o sırada, iki yarım elma birbirini görür görmez başlamışlar ışıldamaya. Serçe kartala sokulmuş, kartal onu sarmalamış, elmadan çıkan ışığın parıltısına bakakalmışlar. Her şeye rağmen bu dağ başı minik serçenin yaşaması için hiç uygun değilmiş. Serçe ise kargalar tarafından yetiştirildiğinden kendini olduğundan daha güçlü sanırmış. Serçe kalabilirim diye inat etmiş, kartal kalamazsın diye diretmiş. Kış iyice bastırdığından, tam olarak bir araya gelemeyen elmanın iki yarısı da daha az parlamaya başlamış. Kartal, serçeye ait parçayı ona verip aşağı kadar da eşlik etmiş serçeye. Bir daha da yukarı gelme demiş.

Serçe o ışığı hiç unutamamış.. Her gün düşünde, o ışığı görüyor, ona yeniden kavuşabilmek istiyormuş ama bunun tek yolu koca kartalı elmaları bir araya getirmeye razı etmesiymiş.

Derken aklına kartalın ondan istediği şarkı gelmiş, belki demiş o şarkıyı öğrenirsem, kartal rızamı kabul eder. Gitmiş kendine bir karga bulmuş ve ona demiş ki sen ve ben aynıyız biz nasıl güzel ses çıkarabiliriz. Karga serçeye bakıp kahkahalarla gülmüş. Serçeyi alıp bir gölün kenarına götürmüş, sudaki akislerine bakarken serçe çok üzölmüş. Sandığı kadar güçlü değil miymiş yani... Peki ya o dağa, kartalın yanına nasıl çıkabilmiş ki...

Ağlayan serçeyi gören bir bülböl, sormuş ona derdini. Serçe anlatmış başına gelenleri. Güle sevdalı bülböl anlamış serçenin derdini. Ben demiş sana yardım ederim. Sana güzel şarkı söylemeyi öğretirim ama demiş senden gözlerini isterim. Serçe bu teklifi cazip bulmuş, kartalın yanında kalabilmek için aradığı şeyi buldum sanmış. Serçe öğrenmiş şakımasını ve hatırlamış karga gibi davranmasını düşmüş yollara varmış kartala ama bu arada gözlerinden olduğunu hatırlından çıkarıvermiş. Kartal, serçeyi görünce, kızmış önce, sesini duyunca şaşırmış derken, tam kal diyecekken, fark etmiş serçenin kör olduğunu. Ey akılsız, demiş kartal, sen buraya beni bulmaya değil elmanın sihirli ışığını görmeye gelmemiş miydin, nerede gözlerin?

Yola niye çıktığını bile hatırlamakta zorlanan serçe, karga gibi güçlü kanatlarını açıp, bülböl gibi güzel sesiyle şakıdıysa da kartal, elmanın büyüü ışığı olmadan serçenin burada yaşayamayacağını anlayıp, alıp onu gene aşağı indirmiş. Bu kez elmanın diğer yarısını da serçeye vermiş. Bir daha bir delilik yapıp da o tehlikeli dağlara gelmesin istemiş. Aptallığına ağlayan serçe, iki yarım elmanın parlayıp parlamadığını bile bilemeden bir ağacın gölgesinde başlamış acıklı bir şarkı söylemeye. Onu duyan bir baykuş inip gelmiş yanına. Ne oldu güzel serçe diye sormuş.

Serçe anlatmış başından geçenleri. Bilge baykuş bakmış serçeye, dinlemiş boyundan büyük hikayesini. Bir süre sessizlik olmuş.

Derken serçe sormuş, elmanın parlayıp parlamadığını? Baykuş bakmış, elma boşmuş. Bunu serçeye söyleyememiş. Sadece sana gözlerini bulmamız lazım demiş. Bilge baykuş havalanmış, bülbüle gidip, serçenin gözlerini sormuş. Bülbüle gülü, başkasının gözleriyle de göremeyeceğini, ona lazım olanın kalp gözü olduğunu anlatmış. Buna ikna olan bülböl, vermiş serçenin gözlerini ona geri. Serçe bir de ne görsün, elma boş.

Eksik olanın ne olduğunu sormak için düşmüş yollara, varmış kartala.. Serçeyi gören kartal bu kez başlamış kızmaya. Derken bakmış ki serçe bu ışığı bulamazsa zaten ölecek, madem öyle demiş kartal bakacağız bir çaresine. Bir geceliğine serçeyi konuk etmiş kendi yuvasında. Birlikte yiyip sohbet etmişler sabaha dek. Güneş yüzünü gösterince aşağı inme vakti gelmiş yine. Serçe sormuş, elma niye boş diye. Kartal düşünmüş, elmayı serçeye bırakırken neyi unuttum diye? Sonra hatırlamış, elmaya ilk giderken, onu nasıl da çok arzuladığını.. Serçe bakmış, kartalın gözünde bir damla yaş... Sormuş ne olduğunu, kartal da unutmuş ne olduğunu...

Neden sonra kuşlar anlamışlar ikisi de birbirlerinin iyiliğini istemekten elmanın parlak kırmızısına olan sevdalarını unuttuklarını, niye yola çıktıklarını şaşırdıklarını. İkisi de kendilerindeki yarım elmayı koymuşlar ortaya ve ışığa olan özlemlerini hatırlamışlar. Bunun üzerine elmanın gizli perisi belirivermiş yeniden. Sonunda demiş, peşine düştüğünüz asıl gerçeği hatırlayabildiniz. Bunu birlikte hatırlamayı başaran çok az çift vardır diye de eklemiş, başlamış sihirli çubuğunu sallamaya, kuşlar beklemede merakla.. Derken oluvermiş mi iki parlak tam elma... Biri sana biri de bana.

Dürüstsen varlıklar içinde,
Sıyrılmış tabiatların dört duvarından.
Bir söyle, bir dile, bir ara.
Bir gör, bir bil, bir iste.
Birdir hepsi, ister son olsun ister evvel
Ama görenin gözü şaşır; iki görür.

Bir ilktir, yoktur öncesi
Bir sondur; yoktur sonrası.
Ne ululuğunun başlangıcı
var,
Ne mülkünün bir sonu
var.
Her şey bakı seninle,
sensin gizli
Can içindesin, cihanın
dışında.
Bütün canlar hayran kalmış
sana.
Durursun sen can ile aramızda.
Sana giden yolun sonunu yok gören
Can içindesin; canı yok gören.

Cihan seninle dolu; değilsin sen cihanda
Her şey kaybolmuş sende; sen yoksun ortada.
Hem gizlisin hem aşıkarda.
Ne bir yer içindesin ne bir yerin üstünde.
Konuşkanlığıdır suskunluğunun sebebi.
Görünürlüğüdür gizliliğinin sebebi.

Manasın sen, senin dışında ismin var.

Hazinesin sen, bir tılsımdır bütün
âlem.

Tanrım, burada biçare
kaldım
Bu düşünceyle, kalbim
yüz parça kaldım.
Gerçi vücudumda yok
senden bir nişan
Ama bir an kayıp değilsin
canımdan.

Aklımin, canımın sırrında sen

varsın

Bu yüzden inci saçır oldu dilim.

